

Mál nr. 193/2003

M

og

Vátryggingafélagið X v/ slysatryggingar launþega.

Ágreiningur um bótaskyldu úr slysatryggingu launþega.

Gögn.

1. Málskot móttakið 30.9.2003.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Tjónstilkynning vinnuveitanda, dags. 2.7.2003, ásamt vottorði hans, dags. 12.6.2003.
4. Skýrsla málskotsaðila um atvikið, dags. 9.9.2003.
5. Tvö læknisvottorð, dags. 12.6. og 21.8.2003.
6. Bréf vinnuveitanda til lögmanns málskotsaðila, dags. 12.6.2003.
7. Bréf lögmanns málskotsaðila, dags. 16.6.2003, ásamt umboði, dags. 5.6.2003.
8. Bréf X, dags. 11.7., 14.7., 11.8. og 16.10.2003.

Málsatvik.

Þann 4.1.2003 var M við störf í verslun A. Kvaðst hún þá hafa unnið við að stafla brauðgrindum hverri ofan á aðra. Grindurnar hafi verið fullar af brauðum og hver þeirra vegið um 15-17 kg. Hafi hún verið að stafla grindunum upp fyrir sína eigin hæð. Við það átak að lyfta brauðunum upp fyrir höfuð sér hafi hún skyndilega fengið snöggan verk í vinstri hönd, þar sem hún hafi fundið að eitthvað hafi gefið sig. Kvað M umrætt verk hafa verið sér mjög erfitt, einkum þegar hún þurfti að lyfta grindunum upp fyrir höfuð sér. Hafi hún fengið karlmann, sem var töluvert stærri og sterkari en hún, til að aðstoða sig við efstu grindurnar, þegar hann var viðlátinn.

Í kjölfar meislanna leitaði M til Slysadeildar Landspítala háskólasjúkrahúss. Í læknisvottorði, dags. 12.6.2003, kemur fram að M hafi verið að lyfta brauðgrind upp fyrir höfuð sér og þá fengið slink á vinstri úlnlið. Við aðgerð þann 15.1.2003 hafi komið í ljós “total ruptura á SL ligamenti úlnliðsins”. Þá kemur fram í vottorðinu að fyrir 9.1.2003, þegar lækniurinn sá M fyrst eftir meiðslin, hafi hún verið í eftirliti hjá honum vegna annarra handameina og vægra slitbreytinga í úlnliðum. Í vottorði sama lækni, dags. 21.8.2003, er tildrögum meiðslanna lýst þannig að hún hafi verið að “lyfta undir þungan kassa með brauðum þegar hún fékk slink á vi. úlnlið með liðinn í extention”. Um almenna sjúkrasögu M segir svo í vottorðinu orðrétt: “Fyrir áverka átt við verki í úlnlið/hendi að stríða sem klínískt líktust CMC I/STT artrosu. Ísótóparannsókn 2002 sýndi upptöku á scaphoid-trapezoideum svæði sem samrýmdist artrosu. Bilateralt einnig með nokkuð víða scaphoideum-lunatum liði sem bendir til slaka í SL ligamentum. Eftir áverkann 4/1 03 breyttist staðsetning verkja og hún var bólgin dorsalt yfir úlnliðnum mótsvarandi SL-liðnum og álgspurf á þann lið (Watson’s test) var jákvætt sem benti til óstöðugleika í þeim lið.”

M hefur krafist bóta úr slysatryggingu launþega sem A hafði keypt hjá Vátryggingafélaginu X. Hún kveður slysið hafa orðið af völdum óvenjulegs ytra álags með því að hún varð að lyfta þungum brauðgrindum upp fyrir eigin hæð. Til þess beri að líta að framkvæmd starfs kunnri að fela í sér meira álag fyrir einn starfsmann þótt það geti verið öðrum stærri eða sterkari starfsmanni létt. Þanig hafi framkvæmd umrædds starfs verið erfið fyrir M, sem er mjög lágvaxin, um 155 cm á hæð og fremur veikbyggð.

Til stuðnings því hvað beri að telja til slyss í þessu tilfelli er af hálfu M vísað til álitis umboðsmanns Alþingis í máli nr. 2516/1998, þar sem fjallað sé um skilgreiningu á hugtakinu

slys í skilningi laga um almannatryggingar. Þar hafi umboðsmaður komist að þeirri niðurstöðu að of mikil áhersla hafi verið lögð á að um utanaðkomandi atburð hafi verið að ræða í hlutlægri merkingu í stað þess að lagt hafi verið mat á hvort um hafi verið að ræða afleiðingar sem rekja mætti til starfans. Hafi umboðsmaður talið rétt að fella undir hugtakið slys þau tilvik er líkamstjón verður vegna óvenjulegs álags við framkvæmd starfans. Þá kveður M að sömu skilgreiningu á hugtakinu “slys” sé að finna í vátryggingarétti.

X hefur hafnað kröfu M úr bætur úr slysatryggingunni. Það telur ósannað að um slys hafi verið að ræða samkvæmt skilmálum slysatryggingarinnar og hefðbundnum skilningi vátryggingaréttar. Í skilmálum sé hugtakið “slys” skilgreint sem “skyndilegur, utanaðkomandi atburður, sem veldur meiðslum á líkama þess, sem tryggður er og gerist sannanlega án vilja hans.” Af gögnum málsins verði ekki séð að líkamstjón tjónþola verði rakið til utanaðkomandi atviks í framangreindri merkingu. Heldur sé um venjuleg álagsmeiðsl að ræða sem samkvæmt hefðbundnum skilningi falli ekki undir nefnt slyshugtak. Eigi það jafnt við hvort sem meiðslin verði rakin til “óvenjulegs ytra álags” vegna þess að viðkomandi lyftir eða ýtir þungi byrði eða annarra orsaka.

Álit.

Í skýrslu M kemur fram að við það átak að lyfta brauðgrind upp fyrir höfuð sér hafi hún skyndilega fengið snöggan verk í vinstri hönd, þar sem hún hafi fundið að eitthvað hafi gefið sig. Samkvæmt þessari lýsingu er ekki um það að tefla að M hafi orðið fyrir meiðslum í hendinni af völdum utanaðkomandi atburðar eins og áskilið er samkvæmt skilmálum slysatryggingarinnar. Ekki er á það fallist, eins og slyshugtakið er skilgreint í þeim skilmálum sem hér eru til skoðunar, að sá þungi sem lagðist á hendur M, er hún lyfti brauðgrindinni upp, sé utanaðkomandi atburður. Þá verður ekki talið að álit umboðsmanns Alþingis á slyshugtakinu í lögum um almannatryggingar, sem fram kemur í úrskurði hans í máli nr. 2516/1998, geti haft þýðingu í máli þessu. Niðurstaða umboðsmanns byggði einkum á því að hugtakið “slys” væri ekki skilgreint sérstaklega í almannatryggingalögjöfnum. Með 9. gr. laga nr. 74/2002 um breyting á lögum um almannatryggingar nr. 117/1993 og fleiri lögum var skilgreiningu á slyshugtakinu bætt við 1. mgr. 22. gr. laganna. Er sú skilgreining efnislega samhljóða þeirri skilgreiningu sem er að finna í hinum umdeildu slysatryggingarskilmálum X. Að virtu því sem að framan greinir verður ekki talið að meiðsl M hafi orðið af völdum slyss í skilningi hlutaðeigandi skilmála og verður því ekki bætt úr slysatryggingu launþega hjá X.

Niðurstaða.

Tjón M bætist ekki úr slysatryggingu launþega hjá X.

Reykjavík, 31. október 2003.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.